

Maják (To Love)

Hana Zagorová

Tak tu sedím, ruce v klíně
a čas se vleče, loudá líně
a náhle vím, že ticha plný dům už mám.
Sčítám chvíle i pátky,
stokrát vracím si tě zpátky,
stokrát slyším tě jít jako teď sem k nám.

Když východní vítr vál
a dál k břehům vzdáleným
hnal lodí přídě,
když východní vítr vál,
řekl jsi, až se vrátíš domů,
nezabloudíš v stínu stromů,
když za oknem, co září tmou,
budu já, maják, tvůj maják.

Čekám rána, noci vítám,
světlo zhasínám, když svítá.
Úžeh léta střídá chlad podzimní a déšť,
ticho hodiny krájí.

Než se zvony rozhoupají
z přístavu hlas zavolá,
lodě se vracejí k nám.
Když východní vítr vál
a dál k břehům vzdáleným
hnal lodí přídě,
když východní vítr vál,
řekl si, až se vrátíš domů,
nezabloudíš v stínu stromů,
i kdybys viděl sám,
že cesta je zlá,
vždyť za oknem,
co září tmou budu já,
maják, tvůj maják